

ИНОВАЦИИ И РАСТЕЖ НА МИКРОИКОНОМИЧЕСКО И МАКРОИКОНОМИЧЕСКО РАВНИЩЕ (ТЕОРЕТИЧНИ И ПРИЛОЖНИ АСПЕКТИ)

Димитър Благоев

Университет за национално и световно стопанство, София

Резюме

Иновациите са считани от редица учени, изследователи, политици и анализатори за най-мощния лост, влияещ и управляващ развитието на човешката и икономическа дейност. Те са определяни като фактор за бърз и с високи темпове генериран икономически растеж и постигане на приоритетните за човечеството и глобалната икономика цели: преминаване към т.нар. зелена икономика, ограничаване използването на изчерпаемите ресурси, намаляване на бедността и социалното изключване, ориентиране към високо технологизирано общество и производство, повишаване на нивото и качеството на образованието, устойчиво развитие на регионалните икономики и др. През последното десетилетие иновациите намират централно място в стратегическите цели за развитието на развиващите се и най-вече на развитите страни и са основен критерий за определяне и оценка на успешно провежданата политика от страна на държавата за генериране на икономически растеж, привличане на чуждестранни инвестиции, стабилност на икономиката и преодоляване на регионалните различия. Иновациите са смятани за най-силното и значимо средство за постигане на растеж и заетост. Значението на иновативните фирми за генериране на растеж е от съществено значение за определяне на политиките и стратегиите за стимулиране на иновациите. Целта на настоящата статия е да представи основни теоретични и приложни аспекти по отношение на връзката: фирмен растеж на иновативните фирми – икономически растеж на националната икономика и да бъдат открити основни характеристики на иновативни фирми допринасящи в най-голяма степен за икономическия растеж на страната. В заключение от анализа са формулирани конкретни изводи и препоръки.

Ключови думи: иновации, растеж, интензивни фактори, екстензивни фактори, предприятие.

Keywords: innovation, growth, intensive factors, extensive factors, enterprise.

JEL: P18, M21, O31, Q20.

Увод

Иновациите са считани от редица учени, изследователи, политици и анализатори за най-мощния лост, влияещ и управляващ развитието на човешката и икономическа дейност. Те са определяни като фактор за бърз и с високи темпове генериран икономически растеж и постигане на приоритетните за човечеството и глобалната икономика цели: преминаване към т.нар. зелена икономика, ограничаване използването на изчерпаемите ресурси, намаляване на бедността и социалното изключване, ориентиране към високо технологизирано общество и производство, повишаване на нивото и качеството на образованието, устойчиво развитие на регионалните икономики и др. Обект на статията са иновациите, а предметът е тяхното значение за генериране на растеж на микро и макро равнище. Целта е да се идентифицират теоретичните и приложни аспекти на връзката и взаимовръзката между „иновации – растеж на фирмата – икономически растеж на националната икономика“. Основната теза е, че иновациите безспорно оказват влияние и на ниво фирма и на ниво национална икономика, но не в еднаква степен и не в еднакво направление. От друга страна съществува права и обратна връзка между иновациите в различните сектори на икономиката и в това направление начина на тяхното кумула-

тивно и синергично влияние ще е от съществено значение за генерирането на растеж на макро равнище.

1. Иновации и иновативни предприятия

Иновациите са обект на изследване от различни науки и в различни обхвати, те не рядко се смесват с близки или граничещи понятия в своите характеристики, такива като креативност, промяна, дизайн, бизнес трансформация, изобретателност инвенция и др. [1]. Това дава основание да бъде изследвана същността на иновациите в различните й проявления и в контекста на връзките им с дейности вътре или извън фирмите. Такива близки научни области с причинно-следствена връзка са „иновации – иновативни предприятия – фирмен растеж – икономически растеж“.

Иновативното предприятие е това, което предлага на пазара нови или значително усъвършенствани продукти и услуги и/или внедрява нови и усъвършенствани процеси, включително методи за предоставяне на услуги и начини на доставка на продукти. Иновативните продукти и процеси трябва да са нови за самото предприятие, но не е задължително да са нови за пазара. Такива предприятия се отличават с по-висока на иновативност отколкото тези, които не правят нововъведения.

От своя страна иновативността е способността за създаване на нещо ново – идея, продукт, стока, технология, производствени методи и т.н. Може да се тълкува и като: правене на нещата по нов начин, намиране на нови приложения в използването на стари неща, обновяване на използването на даден продукт. Иновативността отразява всичко ново, което може да донесе развитие и повече печалби за бизнеса, а от там да доведе и до увеличаване на благосъстоянието на собствениците, т.е. на хората, които са поели стопанския и пазарен риск и са стартирали съответната стопанска дейност.

Иновативността на предприятията зависи от редица ендогенни (свързани с предприятието; такива на които то може да влияе) и екзогенни фактори (на които предприятието не може да влияе и са по-скоро характеристика на средата, в която оперира). Наблюдават се значими корелации между стойността на индекса и типа пазар, на който оперира предприятието (местен, регионален, национален, европейски, международен), експортната му ориентираност (дял на експорта в общия оборот), размерът (логаритъм от броя заети), възрастта (логаритъм от броя години, през които фирмата е съществувала на пазара в България), хоризонта на планиране, наличието на стандарти за качество, наличие на ERP функционалности в ИТ системите, качество на уеб-сайта на предприятието, динамиката на разходите за НИРД и относителният дял на висшистите в общия брой персонал [2].

2. Иновациите и растежът на фирмата

Растежът на фирмено равнище е традиционно актуална тема на изследване, на която отделят подобаващо внимание плеяда учени и изследователи и в страната и в световен аспект. Тук ще бъдат разгледани основните аспекти и концепции, които имат отношение към растежът провокиран от иновациите и иновативността на фирмата.

В своята книга Ив. Георгиев [3] отбелязва, че растежът е сложна категория на икономическата теория, която отразява многобройни зависимости между фазите на икономическия цикъл, между производството, разпределението и потреблението, между простите количествени натрупвания и предизвиканите от тях качествени промени, между междинните и крайните цели на развитие на икономиката и др. Той определя растежът на фирмено равнище, като процес на нарастване на размера на фирмата чрез увеличаване на количеството на производствените ресурси и на степента на ефективното им използване и оттук на увеличаване на продажбите, което от своя страна води до нарастване на до-

ходността (възвръщаемостта) на инвестирания капитал и на пазарната стойност на фирмата.

В своите изследвания Hermaló и Vassolo [4] отбелязват, че фирмите, които целят да постигнат устойчив растеж е необходимо да акцентират върху инвестициите в разработване и/или внедряване на нови технологии, да диверсифицират дейността си от регионалната към националната и международния пазар което да доведе до повишаване на финансовите им резултати. В потвърждения на закона на Гибра [5], който не намира връзка между големината на фирмата и нейния растеж, те достигат до извода, че фирмения растеж не зависи съществено от фирмения размер.

Фирмите са съвкупност от определен набор от ресурси (фактори), които се явяват средствата за придобиване на конкурентни предимства и генериране на растеж [6, 7, 8].

Фирменият растеж е организационен резултат, произтичащ от комбинацията от специфични за фирмата ресурси, способности и практики [9]. Възможностите за растеж на една фирма са силно свързани с нейните текущи организационни и производствени дейности или с други думи казано, зависят от производствената ѝ функция [10].

При изследване на растежа на фирмите на базата на производствената им функция, особено продуктивно е използването на методите на моделирането. За подобен род анализи и прогнозиране най-голямо разпространение са получили факторните модели, т.е. моделите, в които прирастът на продукцията или абсолютният ѝ обем се поставя в зависимост от един или повече фактори [11]. В това направление в ретроспективен план съществуват едно, две и три факторни модели, чието доразвитие поставя иновациите в позицията на мултипликатор, които влияят експоненциално върху резултативната променлива (производството) и растежа на фирмата.

Според Panrose [8], не съществуват ограничения по отношение на растежа на фирмите, ограничен е единствено темпът на растеж в краткосрочен времеви период, но не и потенциала за растеж на база големината (размера) на фирмата. Идеята лансирана от Panrose през 1959 [8] година е, че фирмите не са ограничени по отношение на техния размер и неограничения растеж е възможен.

Въпреки това, за малките фирми растежът се влияе и от редица други фактори извън гореспоменатите факторни променливи на функцията на растежа [30], такива като: личната амбиция на предприемача и др. Например, не всеки предприемач има за цел да развива бизнеса си. Mosselman, Frederiks и Meijaard [12] отбелязват,

че само 16% от собствениците на малки предприятия в Холандия имат за цел да растат. Въпреки че последните проучвания се опитват да свържат детерминанти от различни гледни точки или измерения [13, 14, 15], тяхната обоснованост е ниска поради относително малък брой променливи [16].

Растежът на фирмите отдавна се признава в литературата като ключов определящ фактор за макроикономическите резултати и растеж [17, 18, 19]. Фирмите с висок растеж се считат за основни участници в икономическия растеж и просперитет, дори и само заради големия брой работни места, който създават [20].

3. Иновациите и икономическия растеж на национално (макро) равнище

Още от началото на систематичния икономически анализ от времето на класическите икономисти от Уилям Пети до Дейвид Рикардо проблемът за икономическия растеж – неговите източници, форми и последици – стои на първо място в дневния ред на икономистите [21].

На макроравнище растежът се изследва като една от фазите на икономическия цикъл. Това е видно от икономическите теории на учени със световна известност като П. Дракър, У. Ростоу, Дж. Гълбрайт, М. Портър, Р. Солоу, М. Фридман, Д. Робинсон и др. Модификациите на теориите за растежа, свързани до голяма степен с наличната ресурсна база, могат да се обобщят в две основни групи: кейнсиански и неокласически модел на икономически растеж. При достатъчен ресурсен потенциал икономическият растеж се изразява в продължителното увеличаване на създаваната в националната икономика съвкупна продукция (брутен вътрешен продукт), като се акцентира върху две важни характеристики: дългосрочност и задължително нарастване. Най-често икономическият растеж се третира като устойчиво увеличение на произвежданите стоки и услуги от дадено общество, по-конкретно нарастване на реалния брутен вътрешен продукт. С изчерпването на ресурсите вниманието се измества към тяхното по-икономично, рециклируемо и дори регенеративно използване.

В по-ранните научни изследвания растежът се третира като процес на повишаване на икономическото равнище, което формира общата представа за икономическото развитие. По-късно се налага мнението, че икономическото развитие е по-широко понятие от икономическия растеж, тъй като освен икономически включва и социални показатели. По-опростено схващане е свързването на растежа предимно с количествени изменения, а икономическото развитие – освен с тях и с качествени промени. Като сло-

жен процес, с много измерения, икономическият растеж надхвърля рамките на количествените изменения на ресурсите, постигнатите резултати и на възможностите за преобразуване на ресурсите в резултати. Освен от тях той е обусловен от редица качествени фактори, поддаващи се по принцип по-трудно на измерване и оценка. Често това са субективни фактори, свързани с предприемаческата и управленската дейност, иновациите и др. [22]. В това направление може да се каже, че общият икономически растеж зависи от растежа на отделните стопански единици (фирмите), но той не е чисто механичен сбор от техния растеж, а кумулативна величина отчитаща синергичния ефект от индивидуалния растеж на бизнес организациите (фирмите).

Както на национално, така и на ниво на отделна фирма (бизнес организация) икономическият растеж преминава през следните етапи [23]:

I етап: растеж, основан на ресурсите (факторно обусловен растеж);

II етап: растеж, основан на ефективността;

III етап: растеж, основан на иновациите.

Именно третият етап, етапът на растеж основан на иновации и генериран от иновативните фирми е от съществен интерес през последните десетилетия, предвид изчерпаемостта и ограничеността на ресурсите и до определена степен невъзможността да се генерира растеж от I и II етапи.

Обобщено икономическият растеж „зависи и се свежда до взаимодействието между резултатите от производствения процес, потенциала на производствените ресурси с ефективността на тяхното използване. От взаимодействието между тях се определя типът или видът на растежа и ефективността или цената на този растеж” [24]. От гледна точка на възможността за неговото метрифициране и комплексна оценка за определен период, целесъобразна е следната класификация на растежа и спада [24] (табл. 1).

Екстензивният растеж се постига чрез нарастване на производствените фактори – капитал и човешки ресурси. Затова се дефинира като количествен или ресурсопоглътещ. Когато темповете на изменение на резултатите на производството съвпадат с тези на производствените фактори, равнището на икономическата ефективност не се променя. Интензивният растеж е резултат от подобреното използване на производствените фактори чрез качествено им усъвършенстване – прилагане на прогресивни и иновативни производствени технологии, усъвършенстване организацията на труда и управлението, повишаване квалификацията на персонала и реструктуриране на производството; затова се определя като качествен растеж.

Табл. 1. Възможности за групиране на икономическия растеж/спад

Видове растеж	Видове спад
I. Екстензивен растеж 1. Изцяло екстензивен растеж вследствие на: а) неизменно равнище на интензивния фактор; б) спад на интензивния фактор. 2. Смесен, с преобладаващ екстензивен растеж	I. Екстензивен спад 1. Изцяло екстензивен спад вследствие на: а) неизменно равнище на интензивния фактор; б) нарастване на интензивния фактор. 2. Смесен, с преобладаващ екстензивен спад
II. Интензивен растеж 1. Изцяло интензивен растеж вследствие на: а) неизменно равнище на екстензивния фактор; б) спад на екстензивния фактор. 2. Смесен, с преобладаващ интензивен растеж	II. Интензивен спад 1. Изцяло интензивен спад вследствие на: а) неизменно равнище на екстензивния фактор; б) нарастване на интензивния фактор. 2. Смесен, с преобладаващ интензивен спад

Интензивният растеж е растежът основан на иновациите и иновационното развитие на фирмите. При по-високи темпове на нарастване на крайните производствени резултати в сравнение с това на ресурсите равнището на икономическата ефективност се подобрява. Преходът от екстензивен към интензивен тип на развитие е обективно необходим поради ограничеността на ресурсите и невъзможността както на отделните бизнес организации, така и на националните икономики, като цяло да функционират продължително при намаляваща икономическа ефективност. Независимо дали е екстензивен или интензивен, спадът влошава икономическото и финансово състояние, като застрашава жизнеспособността на бизнес организациите и националната икономика [22].

Важно е да се отбележи, че между икономическия растеж и икономическото развитие има сходства и различия [25]. Приликите се отнасят до факта, че:

- растежът и развитието са непрекъснати процеси, които имат стимулиращи ефекти в икономиката;
- и двата процеса включват разпределяне и използване на ресурсите и повишаване на ефективността;
- крайната цел на растежа и развитието е подобряването на стандарта и качеството на живот;
- растежът и развитието са причина и резултат от общата тенденция, влияещи върху неговия ритъм и осигуряващи преминаване от едно ниво на икономическо развитие на обществото към друго.

В контраст и в сравнение с икономическото развитие на национално равнище, икономическият растеж може да се и се приема за увеличение на националния доход на глава от населението и включва анализ, особено в количествено отношение, на този процес, съсредоточен върху функционалните връзки между ендогенните променливи; в по-широк смисъл растежът включва увеличаване на БВП, БНП и НИ, следователно на националното богатство, включително производствения капацитет, изразен как-

то в абсолютен, така и в относителен размер, на глава от населението, обхващащ и структурните изменения на икономиката [26].

Наблюдавани, като стойност на глава от населението, отделните индикатори на макро икономическия растеж резултират върху него, като той (икономическия растеж) може да има следните стойности: положителен, нулев, отрицателен. Положителен икономически растеж се отчита, когато средногодишния темп на изменение на макроикономическите показатели, в положителна посока, са по-високи от средните темпове на растеж на населението. Когато годишните средни темпове на растеж на макроикономическите показатели, особено на БВП, са равни на тези на нарастването на населението, можем да говорим за нулев икономически растеж. Отрицателният икономически растеж се проявява, когато темповете на нарастване на населението са по-високи от тези на растеж на макроикономическите показатели.

Според Лешек Балцеревич [27], икономическият растеж е процес на количествени, качествени и структурни промени с положително въздействие върху икономиката и върху жизнения стандарт на населението, чиято тенденция следва непрекъснато възходяща траектория.

Безспорно иновациите, като фактор оказват влияние на икономическия растеж и то в частност на неговото интензивно проявление. Въпреки това богатото разнообразие на типове иновации по различните класификационни критерии имат различна степен на влияние върху растежа.

В литературата, за иновациите и технологичните промени и тяхното значение и влияние върху икономическия растеж, се прави диференциация между „макро” и „микро” нововъведения, иновации [28]. Първите се отнасят до радикалните иновации, които се изразяват във въвеждането на технологии с общо предназначение, като електричество или компютъра, които потенциално променят организацията на производството в много и различни сектори на националните икономики, бизнес организациите и продуктовете линии. За разлика от тях, микро

иновациите се отнасят в по-голяма степен до общи нововъведения, които въвеждат нови и/или подобрени модели на съществуващи продукти, подобряват качеството на дадена продуктова линия или просто намаляват обема на разходите. Повечето нововъведения, които се правят от бизнес организациите могат да бъдат разглеждани като „микро иновации“ и значението им ще бъде търсено първо на микро равнище (на равнище растеж на отделната бизнес организация) и от там ефекта върху макроикономическия растеж. Освен това, емпиричните изследвания извеждат, че микро иновациите са определящи на практика за по-големия ръст на производителността [29] (вж. Freeman, 1982; Myers and Marquis, 1969; Abernathy, 1980).

Заклучение

Независимо от типа на иновациите и независимо от спецификата на тяхното проявление, те се оказват от съществено значение за растежа на фирмата. От друга страна имайки предвид концепцията за разрушителната сила на иновациите, може да се твърди, че тяхното проявление на макро равнище за генериране на икономически растеж на националните икономики не е едностранна задача. Практиката е доказала, че на макро равнище може да се получи паритет и в това направление нулев растеж в случай, че положителният ефект от иновациите в един сектор на икономиката оказват негативно (разрушително) влияние в друг или други сектори на икономиката. Предвид спецификата, структурата и съдържанието на иновациите и иновативните предприятия в България обаче, това не може да бъде отчетено като потенциална заплаха. Българската икономика и изграждащите я фирми все още (въпреки и не малкия период на функционирането ѝ в условията на призната пазарна икономика) е скромнен иноватор, с относително малък дял на иновативните фирми в страната (около 20–25%). Генерираните иновации са от типа инкрементални, с не висока степен на новост и с недостатъчна добавена стойност. Това произлиза и от структурата на националната ни икономика, където водещи са секторите на туризма и услугите, които от своя страна и в световен мащаб не „блестят“ с висока степен на иновативност. Иновативните фирми в страната са по-скоро микро и малки, със скромни иновационни възможности, сравнително кратък жизнен цикъл. Те много трудно могат да бъдат определени като генериращи изпреварващ растеж и по-скоро следват общото икономическо развитие на страната. Въпреки, че средата е определяща, не без значение е и качеството на мениджмънта на бизнес организациите и начина на му на вътрешно организиране [31].

Литература

1. Blagoev, D., Yordanova, Z. The Company Innovative Leadership. *Economic Alternatives*. Issue 2. 2015. pp. 5–12.
2. Блаоев, Д., *Иновации и иновативност на фирмата*. изд. Авангард прима. София. 2013.
3. Георгиев, И. *Растежът на фирмата*. Университетско издателство „Стопанство“. София. 2001. стр. 5–6.
4. Hermal, F., Vassolo, R. *The Determinants of Firm's Growth: An Empirical Examination*. 2014.
5. Gibrat, P. *Les Inegalites Econmique*. Librairie Du Recueil Sirey. Paris, 1931.
6. Barney, J. Strategic Factor Markets: Expectations, Luck and Business Strategy. *Management Science*. 42. 1986. pp. 1231–1241.
7. Barney, J. Firm Resources and Sustained Competitive Advantage. *Journal of Management*. 17. 1991. pp. 99–120.
8. Penrose, E. *The Theory of the Growth of the Firm*, 1959. Oxford.
9. Nelson, R., Winter, S. *An evolutionary theory of economic change*. Belknap Press of Harvard University Press. Cambridge, MA. 1982.
10. Coad, A. *The Growth of Firms: A Survey of Theories and Empirical Evidence*. Edward Elgar. Northampton, MA. 2009.
11. Стоянов, Д. *Индустриален растеж – проблеми на смяната на модела*. УИ „Стопанство“. София. 1992. стр. 35–36.
12. Mosselman, M., Frederiks, K., Meijaard, J. *Organisatietypen in het MKB, EIM SCALES*. Zoetermeer: EIM. 2002.
13. Baum, J., Locke, E., Smith, K. A multidimensional model of venture growth. *Academy of Management Journal*. 44(2). 2001. pp. 292–303.
14. Covin, J., Slevin, D. Strategy Formation Patterns, Performance, and the Significance of Context. *Journal of Management*. 23(2). 1997. pp. 189–209.
15. Lumpkin, G., Dess, G. Clarifying the entrepreneurial orientation construct and linking it to performance. *Academy of Management Review*. 21. 1996. pp. 135–172.
16. Davidsson, P., Delmar, F., Wiklund, J. *Entrepreneurship and the growth of firms*. Edward Elgar. Northampton, MA. 2006.
17. Hopenhayn, H., Rogerson, R. Job Turnover and Policy Evaluation: A General Equilibrium Analysis. *Journal of Political Economy*. 101(5). 1993. pp. 915–938.
18. Melitz, M. The Impact of Trade on Intra-Industry Reallocations and Aggregate Industry Productivity. *Econometrica*. 71(6). 2003. pp. 1695–1725.
19. Klette, T., Kortum, S. Innovating Firms and Aggregate Innovation. *Journal of Political Economy*, 2004. 112.
20. Haltiwanger, J., Jarmin, R., Kulick, R., Miranda, J. *High Growth Young Firms: Contribution to Job, Output and Productivity Growth*. US Census Bureau Center for Economic Studies Paper. No. CES-WP-16–49. 2016.
21. Kurz, H., Salvadori, N. *Theories of Economic Growth – Old and New*.

- [https://www.researchgate.net/publication/252313772_Theories_of_Economic_Growth_-_Old_and_New].
22. Митов, К., Цветкова, М., Колева, Р., Дончева, Л. и др. *Ефективност и икономически растеж на индустриалния бизнес в съвременните условия*. Научен приоритет: Кризи и устойчиво развитие на СА. Д. А. Ценов. Свищов. [<http://eprints.ugd.edu.mk/10834/1/Proekt%20.pdf>].
 23. *Годишен отчетен доклад на Фондация „Приложни изследвания и комуникации“*. [<http://www.arcfund.net/fileSrc.php?id=20463>].
 24. Ненов, Т., Атанасов, Б. *Ефективност и растеж на индустриалните фирми в съвременните условия*. Варна. 2000. стр. 13–14, 39.
 25. Haller, A. *Exporturile – factor de dezvoltare și creștere economică*. Performantica Publishing House. Iasi. 2008.
 26. Haller, A. Concepts of Economic Growth and Development. Challenges of Crisis and of Knowledge. *Journal Economy Transdisciplinarity Cognition*. Vol. 15. Issue 1. 2012. pp. 66–71.
 27. Balcerowicz, L. *Libertate și dezvoltare. Economia pieței libere*. Multiprint Publishing House. Iasi. 2001.
 28. Mokyr, J. *The Lever of Riches*. Oxford University Press. New York. 1990.
 29. Acemoglu, D. *Introduction to Modern Economic Growth*. Department of Economics. Massachusetts Institute of Technology. 2007.
 30. Радев, Р. *Analysis of Intensity of Competition in Milk and Milk Products Sector in Bulgaria*. Scientific Papers Series Management, Economic Engineering in Agriculture and Rural Development. Vol. 13. Issue 3. 2013. pp. 237–246.
 31. Радев, Р. Подходи на интерпретиране и класификация на възможностите в мениджмънта. *Известия*. 4. 2013. стр. 71–85.

INNOVATION AND GROWTH AT MICRO AND MACRO-ECONOMIC LEVEL (THEORETICAL AND APPLIED ASPECTS)

Dimitar Blagoev
University of National and World Economy, Sofia, Bulgaria

Abstract

Innovations are considered by a number of scientists, researchers, politicians and analysts of the most powerful lever, influencing and managing the development of human and economic activity. They have been identified as a factor for fast and high-speed generated economic growth and achieving the priority for humanity and the global economy: moving towards the so-called green economy, limiting the use of exhaustible resources, reducing poverty and social exclusion, orienting high-tech society and production, raising the level and quality of education, sustainable development of regional economies, etc. Over the past decade, innovation has been central to the strategic goals of developing countries and, most importantly, developed nations, and is a key criterion for identifying and evaluating a successful country's ongoing policy to generate Economic growth, attracting foreign investment, stability of the economy and overcoming regional disparities. Innovation is considered to be the strongest and most significant means of achieving growth and employment. The importance of innovative growth-generating firms is essential to define policies and strategies to stimulate innovation. The purpose of this article is to present basic theoretical and applied aspects regarding the relationship: company growth of innovative companies – economic growth of the national economy and to highlight the main characteristics of innovative companies contribute to the country's economic growth. The analysis concludes with specific conclusions and recommendations.